



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

44. Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Hæc ille. Concupiscentia igitur non animo leuiter concepta, sed ex videndi curiositate collecta, adulterium in corde est. Subiungit huic cauillationi Calvinus. *Sed nihil mirum est ita extenuari ab illis peccatum, quando socordes & prorsus supinos in vitiis suis reputandis esse oportet, qui iustitiam operum meritis attribuunt.* Cui respondemus: Nihil mirum est ab hæreticis hodie peccatorum discrimina confundi, & quæ venialia sunt ita aggrauari, quando socordes & prorsus supinos in peccatis deuitandis illos esse oportet, qui etiam minimas punctiones, quæ vitari non possunt, pro mortiferis habent, & in bonis operibus nullam Christiani hominis iustitiam ponunt. Interim obseruet Lector (quod Caluino solenne est) Papistis obijcere, quod antiquissimi Patres docent: vt aut illos quoque pro Papistis habere debeat, aut studio Lectorem ludificasse, aut denique quod ignorabat reprehendisse conuincatur.

*Papistarum
nomina Pa-
tres taxas
Calvinus.*

44. *Ego autem dico vobis, diligite inimicos vestros.*

Contra Scholasticam hoc loco doctrinam de dilectione inimicorum inflatis buccis inuehitur Calvinus. Est quippe communis Scholasticorum sententia, & imprimis D. Tho. 2.2. q. 25. art. 8. & 9. dilectionem inimici in generali quidem, esse de necessitate charitatis & in præcepto; id est, vt in generalitate dilectionis proximi inimicus non excludatur, sed habeatur pro proximo, non secus atque amicus aut sanguine coniunctus; in quo Iudæi turpiter errabant, existimantes per proximum non intelligi nisi amicum aut affinem, aut tributum, eo quod vox hebraica *רֵעַ* vel *רֵעִי* quæ ponitur pro proximo, propriè significat amicum, aut aliquo necessitudinis vinculo coniunctum: vbi non aduertebant ipsum inimicum saltem naturæ, interdum etiam eiusdem fidei ac religionis vinculo esse coniunctum: quem illorum errorem Christus hic corrigere vult, docens præceptum dilectionis etiam ad inimicum se extendere. Docent nihilominus iisdem Scholastici dilectionem inimicorum in speciali, id est, vt externa dilectionis signa, ipsosque effectus quauis data occasione proferas, non esse de præcepto, sed de consilio necessitate tamen aliqua urgente, in præparatione animi necessariam esse; id est, quod interna dilectio inimici talis esse debet, vt semper paratus sis in aliqua necessitate etiam inimico subuenire, & de facto subuenias, quando facultas datur. Quia ergo aliquam di-

*Inimicorum
dilectio
iuxta Scho-
lasticam
doctrinam*

Dei man-
data possi-
bilia.

Infra ad
cap. 29.
ver. 20.

Calvinus à
seipso refu-
satur.

lectionis inimici partem in consilio ponunt Scholastici, non in præcepto, insurgit hic vehementer Calvinus, & dicit. *Mochi & similes rabula* (hæc est modestia Calviniana) *sinxerunt hæc fuisse Christi consilia, non præcepta, eo quod hominum viribus metuebantur quid Deo & legi ipsius debeant.* Hæc ille. Nempe impius hæreticus vult Deum præcipere nobis impossibilia; ut quum Dei mandata ostenderit esse impossibilia, ab illorum observatione securus viuat. Sed certum est sic intelligenda esse Dei mandata, quatenus à nobis cum auxilio gratiæ præstari possunt, ne vel ridiculam legislatorem, vel Dominum crudelem ac tyrannum, Deum esse fingamus. Disputat tamen contra Scholasticorum sententiam Calvinus, in quo audiendus est. Sic scribit. *Quam de consiliis præposterum sit insulsumque commentum, primo inde patet, quia non sine Christi iniuria dicitur suasisse ipsum discipulis, non pro imperio mādasse, quod rectum erat. Responde nullam esse Christi aut Dei iniuriam quædam suade, e quæ recta sunt, & non mandare.* Faterur alibi Calvinus, *in lege nusquam præcipi ut omnia vendamus ac demus pauperibus.* Tamen vel Christus hoc suadet Matth 19. vel si aliquid mandat quod in lege non est, ergo novus & verus legislator Christus est; quod antea Calvinus negavit: & tunc sub præcepto omnes tenentur *sua vendere, &c.* Nugatur illo loco Calvinus, *saltem finem legis esse ut homines ad sui abnegationem deducat, ideoque Christum hoc illi iuveni dixisse, ut animi eius morbum, videlicet amorem diuitiarum tangeret, sicque ostenderet eum reuera legem non implese.* Sed ut concedamus, contemptum, diuitiarum tunciam in lege præcipi, quatenus eo lex hominem deducit, an tamē finis aut intentio legis est, ut quicumque amant diuitias, omnia bona sua vendant, dentque pauperibus? Nihil hoc absurdius, quum ad amorem diuitiarum extinguendum, tamen si earum ablatio esset necessaria, non tamen aut venditio aut pauperibus collatio necessaria foret, quum alia via ac modi sint eas à se honestissime abdicandi, ut vel in Dei cultum, vel in Reip. commodum aut subsidium.

Pergit Calvinus. *Deinde plusquam insulsum est, libera facere charitatis officia qua ex lege pendent.* Respondeo hoc esse petere principium in disputatione. Negatur enim omnia charitatis officia ex lege pendere, id est, à lege præcipi. Addit tertio. *Dicendi verbum quod denuntiare vel præcipere hoc loco significat, perperam per consulere exponitur.* Respondeo dupliciter, primum ad rem, postea ad hominem. Ad rem respondeo, ponere quidem hic consilia Christum, sed simul cum præceptis. Præcipit enim diligere

diligere inimicum & habere pro proximo. Quæ autem de officiis charitatis in particulari subiungit, *Benefacite ijs qui vos oderunt, &c.* in necessitate præcepta sunt, extra necessitatem consilia sunt, & perfectionis officia: quod Christi hoc loco conclusio manifestum fecit: *Estote ergo perfecti, &c.* Ad hominem respondeo, mendacem Calvinum non satis esse memorem. Si enim verbum *dicendi* præcipere hoc loco significat, ergo Christus hic præcepta dat, & legislator est, quod antea Calvinus negavit.

Calvinus à seipso refutatur.

Dicit postremò Calvinus. *Disertè sanciri quod necessariò præstandum est, nullo negotio ex Christi verbis probatur, dum addit: Ut sitis filij Patris vestri, qui solem suum facit oriri super bonos & malos. Quum disertè pronunciet non aliter quenquam fore Dei filium, nisi qui ocores suos diligit, quis iam dicere audeat nulla huius doctrina servandæ necessitate nos obstringi? Perinde enim est ac si dixisset, Quisquis censerit volent Christianus, inimicos diligit.* Dupliciter iterum respondeo: ad rem & ad hominem. Ad rem respondeo, planè necessarium esse ut diligantur inimici, si filij Dei esse volumus, sed eo modo quo iam explicatum est: contra quem diligendi modum nihil hoc argumentum facit. Ad hominem respondeo: si dilectio inimicorum necessaria est ut filij Dei simus, quod hic Calvinus fatetur; ergo sola fides nò sufficit ut filij Dei simus, ut alibi semper Calvinus cum suis affirmat. Prævidit hanc suam contradictionem Calvinus, & ut ei occurrat, subiungit. *Neque tamen intelligas fieri nos beneficentia nostra Dei filios, sed quia Spiritus Dei, qui gratuita nostra adoptionis testis est, artha & sigillum, prauos carnis affectus charitati repugnantes corrigit, ab effectu probat Christus non alios esse Dei filios, nisi qui ipsum mansuetudine & clementia referunt.* Responde Christi verba longè amplius virgere. Ait enim. *Ut sitis filij Patris vestri, ὅπως γενήθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς, ubi verbum γενήθε idem valere quod ἄρα Beza notavit. Docet ergo hoc modo fieri & esse filios Dei, non hoc modo innotescere tales. Sanè dilectionem proximi non notam aut effectum, sed causam salutis esse, disertè D. Ioan. docuit, dicens: Qui non diligit, manet in morte. A contrario igitur sensu, ut negatio dilectionis est causa mortis, sic præsentia dilectionis est vna causa vitæ. Porro Spiritus sanctus qui corrigit prauos carnis affectus charitati repugnantes, id est, qui facit nos diligere etiam ipsos inimicos, quatenus hoc facit, non testis, sed causa & effector est ipsius charitatis in nobis. Qui operatur omnia in omnibus.* Ita suam

Sola fides saluifica refutatur.

In Annot. in hunc locum.

1. Ioan. 4.

1. Cor. 12.

repu

Caluini
manifesta
contradi-
ctio & im-
postura.

Marc. 14.
Hebr. 11.

repugnantem doctrinam non minus frustra tuetur Caluinus, quam Scholasticorum doctrinam improbe calumniatur, dum ita concludit. *Horribile sanè portentum quod mundus tam densis tenebris per tria vel quatuor secula obrutus fuerit, ut non videret disertè iuberi, quod quisquis negligit, ex numero filiorum Dei expungitur.* Hæc ille. Videat hic & obseruet indifferens quisque lector. Caluinus vt falso calumniatur & acerbissime perstringat Scholasticorum doctrinam, aggrauat præcepti vim & necessitatem salutis in eo retinendo. Vt suam impiam doctrinam de sola fide tueatur, simplex facit salutis testimoniū & notam, quæ vna & necessaria eius causa est, etiam ipso attestante Caluino. Quis enim negare potest, necessariam salutis causam esse, quam quisquis negligit, ex numero filiorum Dei expungitur, vt ipsemet Caluinus loquitur. Hoc enim loquendi modo fidem ipsam necessariam causam salutis esse ex scripturis conuincimus. *Qui non crediderit, condemnabitur. Siue fide impossibile est placere Deo: & multa huiusmodi.*

IN MATTHÆI CAP. VI.

6. Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.

Merces bonorum operum iusta.



VVM in singulis bonis operibus mercedem à Deo reddendam Christus hic doceat, prius quidem negando illam hypocritis, vnde consequenter promittitur rectè operantibus, hic verò aperte dicendo, quòd Deus Pater reddet ac retribuet; Caluinus hoc loco totam Christi doctrinam in fauorem suæ hæresis manifestè deprauat his verbis. *Quum dicit Christus mercedem rependi precibus nostris, satis declarat, quicquid mercedis passim nobis Scriptura promittit, nõ tanquam debitum solui, sed gratuitum esse.* Hæc ille. Cæterum tamen preces quidem nostræ non impetrant per modum iustitiæ, sed per modum misericordiæ id quod à Deo petimus, ideoque non debitum sed gratuitum est quod precibus nostris largitur Deus, vnde & absque iniustitia negat sæpe quod petitur; tamen mercedem quam hoc loco Christus promittit, & quam aliæ Scripturæ testantur, debiti & iustitiæ rationem habere manifestè docet Paulus dicens, *Reddet mihi in illa die coronam iustitiæ iustus Index:* & non eam reddere iniustum esse idem Paulus docet: *Non enim iniustus est Deus, vt obliuiscatur operis vestri.* Hoc igitur in loco non ipsis precibus id quod petitur impetrari

2. Tim. 4.

Hebr. 6.